

lancu Laura

amikor imádkozni

amikor imádkozni tanítottál
az Istent nem szerettem

minden szavaddal megtörtél
a csillagoktól elzártál

igaz voltál – hát nem haragszom
egyebet nem ígértél, csak

fenyegető ujjakat a mennyezetre,
tüskéket talpam alá, a tükörbe.

Éles kardok
tik-takoznak keresztül

rajtam szüntelen
s e rendezett büntetések közt

sír A Férfi velem

akkor

mi már csak árnyékok vagyunk
rajtunk fekszik a nap
szürke ölelésünkre
a köd többé
fészket nem rak

Isten néz olykor – de nem talál
nappal nem lát, aki mindent lát
hiába gyújtunk neki fényt
nem zavarja az éjszakánk

harangoznak a csillagok
nem ébrednek az angyalok

Hazafelé

Mese vagy nékem fehér táj
Óriáshegyeid gerincén
Felfutó parcellákba adagolnak
Gyimes, megöregedtél!

Feléd is járnak zord idők
A fenyvesek nem fogják vissza
Beleiben a vén pokol
A nemzeteket issza

Az örök mának örököse nincsen
Bohém, pazarló karnevál
A jövő nem lesz, amit elveszítsen
Ki álmodik majd neked,

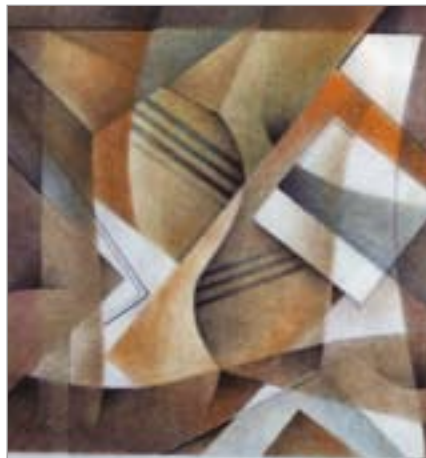
Gyimesi táj?

sírok

sírok egy Fa alatt
sírok a hold alatt
sírok, hogy rám feküdt az éj

sírok, hogy itt hagyott
lecsukta szemét

alszik az Úr
álmait őrzöm s látom:
velem is táncolt, valahol

Dobos Éva: Pseudo-tér-akkordok
(I. Ars Pannonica)